

[Thor kil Kristensen.]

med en fortsat gradvis afvikling af husleje-stoppet. Jeg har med interesse lagt mærke til, at afdelingschef Nørby, boligministeriet, har fremsat lignende synspunkter i et foredrag for nylig.

Dette var boligstøtteområdet, og det er klart, at det vil aflaste statsbudgettet væsentligt, navnlig statens finansieringsbehov, hvis vi får denne afvikling.

Den højtærede finansminister sagde imidlertid ved fremsættelsen af finanslovsforslaget forleden, at for statens øvrige udlåns vedkommende måtte man regne med en fortsat stigning i den kommende tid. Jeg vil gerne fremhæve, at vi mener, at man også på dette punkt må tilstræbe mere normale forhold, således at man også her søger at reducere statens udlånsvirksomhed, men det vil der jo blive lejlighed til at komme tilbage til i de kommende år.

Tilbage bliver spørgsmålet: hvordan skal man stille sig, hvis der kommer en tid, hvor man får afviklet statens boligstøtteudlån, og hvor der måske derfor bliver penge tilovers? Det er måske lidt tidligt at tale om dette, men da den højtærede finansminister lagde op til en diskussion om det i aftes, vil det være naturligt, at vi også veksler nogle bemærkninger om det her i salen. Den højtærede minister talte om forskellige muligheder, som kunne foreligge, hvis der kom en tid, hvor staten havde penge tilovers. Hvis der altså var et løbende overskud, som ikke længere skulle beslaglægges til udlånsvirksomhed, kunne det f. eks., sagde den højtærede minister, anvendes til indfrielse af statslån eller af anden gæld. Jeg tænker, at der her formentlig bl. a. sigtes til gælden i nationalbanken. Den højtærede minister nævnte endvidere som forskellige muligheder: indskud i banker eller nationalbankens belåning af obligationer og diskontering af vekslers. Senere i sit foredrag nævnte den højtærede minister som en mulighed, at staten direkte eller gennem visse finansieringsinstitutter stiller midler til rådighed for finansiering af industriens investeringer i den kommende tid, hvor der jo bliver et meget stort investeringsbehov, ikke mindst hvis vi skal ind i et større marked. Jeg vil herom sige, at det naturligvis er for tidligt at tage stilling til, hvordan finanspolitikken skal være til

den tid. Der kan, så vidt jeg kan skønne, først blive tale om det fra 1961-62 eller deromkring. Det vil altså sige, at der formentlig er ca. 4 år, til denne periode begynder, i hvert fald kommer vi nok langt hen i året 1960.

Vi har i de senere år i vekslende omfang opretholdt et overskud på statsbudgettet for at regulere forbruget under hensyn til vore valutaandtjeningsmuligheder. I hvilket omfang noget sådant vil være nødvendigt på længere sigt, kan man ikke dømme om i dag. Jeg skal derfor ikke udtale nogen mening derom, men blot nævne et par ting.

For det første må man bestræbe sig på at genoplive det normale kapitalmarked ikke blot på boligbyggeriets område, men i høj grad også på investeringsområdet i relation til erhvervene. Ikke mindst her må det gælde, at de private pengeinstitutter i kraft af deres erfaringer og mangeårige kontakt med erhvervslivet må være de kilder, det er mest praktisk at anvende. Dette var det første.

Det andet må være, at alt, hvad vi kan gøre for at stimulere den private opsparing, må høre med til bestræbelserne for at normalisere vort kapitalmarked. Den private opsparing er hovedkilden til investering her i landet. Selv om vi i de senere år har haft en stor offentlig opsparing, er det dog den private opsparing, der stadig er hovedkilden til investeringernes finansiering i dette land. Det vil derfor være meget nødvendigt, som også den højtærede minister understregede, at lægge skattepolitikken sådan til rette, at vi mest muligt begunstiger den private opsparing. Om det bør ske gennem præmiering eller skattelettelser, skal jeg ikke i øjeblikket tage stilling til, men jeg understreger vigtigheden af, at man lægger ikke blot skattepolitikken, men den hele finansieringspolitik sådan til rette, at man mest muligt begunstiger den private opsparing.

Det sidste punkt, jeg vil fremhæve i forbindelse med normalisering af kapitalmarkedet, er, at de private pengeinstitutter må sættes i stand til at udøve deres funktion i det fornødne omfang, og det vil sige i et større omfang, end de gør det i dag. Jeg har allerede nævnt kredit- og hypotekforeningerne under henvisning til den højtærede ministers foredrag i aftes. Jeg vil også gerne fremhæve bankerne. Bankernes likviditet